

6000 MILIARD

JAN VÁCHAL

6000 MILIARD

Jan Váchal

6000 MILIARD

„Ahoj, miláčku! Žádal jsem o změnu trasy z BT458 na BX208, ale nedostal jsem povolení. Chtěl jsem ti jít naproti. Takhle se bohužel uvidíme až v šestnáct nula nula.“

„To vůbec nevadí, lásko! Jsem ráda, že jsi mi alespoň zavolal.“

„Mám pro tebe překvapení.“

„Ta já přímo zbožňuju.“

„Miluju tě, Elis!“

„Já tebe taky. Měj se hezky.“

Cvrknutím do boltce ucha jsem vypnul komunikátor a dál koukal ven z okna, i když v podstatě nebylo na co. Náš vlak jel na třinácté koleji z osmadvacetiproudého koridoru ve čtrnáctém suterénu. Jen jsem prostě neměl náladu koukat na lidi kolem sebe.

Před rokem jsem se oženil a spolu s Elis jsme dostali ložnici v domě dál od centra. Od té doby jsem musel dojíždět, ale dalo se to vydržet. Hlavně že jsme byli spolu. Navíc jsme měli velké štěstí. Ložnici spolu s námi dostaly dva skvělé páry, které se braly krátce před námi. Iva a Leo v ní v osmihodinovém cyklu spali před námi a Marek s Luckou po nás. Od kolegů z práce vím, že není nic horšího, než když si lidi nepadnou do noty a při střídání si dělají naschvály. To se pak člověk moc nevyspí.

Dnes je velký den. Moje Elis má narozeniny. Centrální dispečink nám zajistil dvě hodiny v restauraci Bella vista a já pro ni mám

připraveno velké překvapení. Doufám, že si ten slavnostní den pěkně užijeme. Kromě dobrého jídla se ještě těším na výklenek. To je s Elis naše místočko. Ve vedlejší ulici, hned podél pojízdného chodníku L745, je ve fasádě domu malý výklenek. Kdysi dávno tudy byla tažená klimatizace až na střechu. Tu zrušili, ale výklenek nějakou záhadou unikl pozornosti místního dostavbového úřadu. Takže když včas seskočíme z chodníku a vmáčkne se do toho výklenku, máme ho pro sebe, a přitom nevadíme provozu. Je úžasné mít něco jen pro sebe.

Vlastně ani nevím, čím jsem si takovou ženskou zasloužil. Když si uvědomím, jak jsme se seznámili, tak jsem si vybral pořádnou porci štěstí dopředu.

„Žádáme cestující, aby urychleně opustili vagóny 82 až 196,“ upozornil mě amplión na moji konečnou stanici. „Všichni cestující z lichých vagónů nechtě použijí eskalátory S II. a všichni ze sudých vagónů R IV. Děkujeme vám.“

Poslušně jsem vyjel po R IV. až k výtahům QQW12 a postavil se na konec fronty.

„Jó, Elis. Moje Elis,“ zasníl jsem se v duchu. Stála tehdy v druhé řadě. Třetí od kraje. A přitom stačilo, kdybychom já nebo ona přišli do seznamovací kanceláře třeba jen o minutu později, a nikdy bychom se nepotkali. Prostě osud. Dodnes vidím, jak po vyplnění seznamovacího formuláře na dotykové bublině nás nasměrovali do seznamovacího sálu. Po jeho obou stranách byly stupně po pěti nad sebou. Na každý ze stupňů se vešlo deset zájemců. Vlevo muži, vpravo ženy. V jediný moment tak v sále stálo proti sobě padesát žen a padesát mužů, v pěti řadách nad sebou. Každý tak měl dokonalý

výhled na své potenciální protějšky. Dodnes nevím, jak vypadaly adeptky na vdávání ve třetí až páté řadě. Pohledem jsem projel jen první a pak už jsem zaparkoval na dívce třetí od kraje řady druhé. Okamžitě mě okouzila, protože doslova a do písmene zírala jako tele na nová vrata. Přesněji jako malé roztomilé telátko, co právě objevilo celý svět, i když to ve skutečnosti byla jen ta vrata. Měla obrovské vykulené oči a vypadala božsky. Okamžitě jsem na komunikátoru zadal její kód a ona ho potvrdila. Když jsem se jí později ptal, co ji k tomu vedlo, tak tvrdila, že jí imponují muži, co se umí rychle rozhodnout. Ale já stejně vím, že jsme si byli souzeni.

Konečně jsem se nacpal do výtahu a s ním dorazil do osmdesátého patra. Tam byla na konci galerie restaurace Bella vista a před ní už na mě čekala moje Elis. Určitě by se ke mně rozběhla, kdyby galerie nebyla jednosměrná. Tak mi alespoň mávala.

V šestnáct nula nula pípnul turniket a automatický zakladač nás dopravil k našemu stolu.

„Všechno nejlepší k narozeninám, medvídku.“

Culila se. „Dík, Péťo.“

„Chceš to překvapení teď, a nebo až po jídle?“

„Sem s ním, hořím zvědavostí,“ nenechala mě na pochybách.

„Tak zavři oči.“

Poslechla na sedmdesát pět procent. Zavřela levé, ale pravým mžourala.

Pobavilo mě to. Opatrně jsem z kapsy vytáhl obálku a z ní malou tuhounou kartičku, kterou jsem před ní položil.

„Už můžu?“

„Už.“

„Petře!“ vyjekla samou radostí. „Vždyť to je vstupenka do zahrady.“ Spokojeně jsem se usmíval.

„Dokonce na půl hodiny!“ nevycházela z údivu. „Jak si ji, prosím tě, sehnal?“

„Objednal jsem ji už v dubnu.“

„Vážně? To jsi mě fakt překvapil. Jen málo chlapů by si vzpomnělo na narozeniny manželky devět měsíců předem. Díky.“

„Navíc máme kliku. Zrovna tenhle týden do zahrady zapůjčil milionář a filantrop Gromský svého papouška.“

„Opravdového, živého papouška?“

Souhlasně jsem kývnul hlavou. „Všechno nejlepší, láska.“

„Děkuju, moc děkuju. Bohužel, já nemám tak dobrou zprávu.“

„Sem s ní. Špatné zprávy mají chodit zásadně před jídlem.“

„Na dovolenou k bazénu se dostaneme jen na týden. Druhý týden bylo bohužel volno už jen na střeše.“

„To přece nevadí. Hlavně že budeme spolu.“

Mezitím nám pneumatický číšník doručil menu. Závitky z řas, rosol s drůbeží trestí, zapékaná luštěninová směs, proteinový koktejl s brčkem a deštníčky.

Cestou domů došlo i na výklenek. Vmáčkli jsme se do něj, tělo na tělo, a bylo nám spolu hezky.

„Včera jsem se byla podívat ve druhé zóně. Jen na skok.“

„No a jaké to tam bylo?“

„Docela pěkné. Manželské pokoje jsou stejné jako tady. Dětský pokoj je pro každé patro společný na konci chodby. Hřiště je ve třetím suterénu, školka v šestnáctém.“

„Mám tomu rozumět tak, že na tebe přišly mateřské touhy?“

„Myslíš, že jsem neskromná?“

Zavrtal jsem se do jejích vlasů, abych se nesmál moc nahlas.

„Myslím, ne, jsem si jistá. Ráda bych dítě.“

„Tak popros.“

„Prosím, prosím, smutně koukám,“ na oko škemrala a při tom se krásně smála.

„No tak dobrá, co bych pro tebe neudělal.“

Pak už jsme mlčeli, dokud mi nepípnul plánovač. Bylo na čase jít spát.

„Postel je přestlaná a vydesinfikovaná,“ zahlásila Iva.

„Tos nemusela. Já bych to klidně udělala.“

„To nic, Elis. Přeju vám oběma hezké sny.“

„Je to od ní milé, co? Zkusím se jí zeptat, jestli taky náhodou neplánuje rodinu. Možná bysme se pak mohli do druhé zóny přestěhovat spolu. Nerada bych si zvykala na nové střídající.“

„Tak to zkus.“

Zalehli jsme. „Víš, že dřív si lidé před spaním ještě povídali?“

Jen vzdychla.

„Spi, láska. Ať se ti zdá něco pěkného o miminu.“

„O pěkném miminu. Pěkném po tobě, Péťo.“

„Co je, Petře?“ protřela si Elis oči. „Ty ještě nespíš?“

Stál jsem u okna a koukal ven. „Nemůžu usnout.“

Posadila se na posteli. „Něco tě trápí?“

Jen jsem vzdychnul. „Vyčistili nebe a představ si, že jsou vidět dokonce tři hvězdy.“

Tiše vstala a přišla až ke mně.

„Kde?“

„Támhle, vidíš?“

„A jó, vidím je. Hezky se třpytí.“

Mlčel jsem.

„Neodpověděl jsi mi. Trápí tě něco?“

„Víš, Elis, nevím, jestli se mi tenhle život líbí.“

„To jako se mnou?“

„Ne,“ otočil jsem se od okna a vzal ji kolem ramen. „Myslím život tady na Zemi.“

Ted' zase mlčela ona.

„Nevím, jestli chci, aby v tomhle muselo žít naše dítě. Předtím jsem o tom tolik nepřemýšlel. Nebyl důvod. Ted' mě nejspíš dohnala zodpovědnost.“

„Ať uděláš, Petře, co uděláš, budu stát při tobě. To přece víš!“

„To by muselo být naše rozhodnutí. Společné. V dobrém i zlém.“

„Tak se mi svěř. Co se ti honí hlavou?“

S odpovědí jsem nespěchal. Vyřčená slova ani párem volů zpátky nevezmeš. Cítila to a nespěchala na mě.

„Myslím na program Pionýr.“

„To jsou ty vystěhovalecké lety ke vzdáleným galaxiím?“

Znovu jsem se podíval ven z okna na hvězdy. „Ano. To je ono. Sbalit si svých pět švestek a doufat, že někde je pro nás místo, kterému bychom konečně mohli říkat domov.“

Oběma rukama se opřela o moje rameno a spolu se mnou sledovala hvězdy nad námi. Pak na jednu ukázala a šeptla: „Támhleta by se mi líbila.“

Hvězdolet ještě třikrát obletěl Zemi, abychom se mohli rozloučit a aby nabral rychlost, pak rozvinul plachty a vyrazil do nekonečného vesmíru.

„Víš, jak si připadám?“ přitulila se ke mně Elis.

„Jak?“

„Jako dávní prospektoři, co dobývali divoký Západ. Naložili všechno, co měli, na rozhrkané vozy tažené koňmi a vyrazili za svým snem.“

„Jen doufám, že tam nebudou indiáni.“

„Nebudou. Snad nebudou?“ zasmála se. „A na co myslíš ty, Petře?“

„Na to, jaké to tam bude. Víš, co bych si přál já? Abychom si tam mohli postavit tak velký dům, že by v něm naše děti mohly jezdit na kole. Kolem by mohla být rozlehlá zahrada a sousedi by směli být nejbližší deset minut ostré chůze.“

„Je moc hezké takhle snít. Jen se bojím, že skutečnost bude o dost drsnější. Je to přece jen hodně velká nejistota.“

„Víš, Elis, já našeho rozhodnutí nelituju. Je to aspoň nějaká budoucnost. Nemůže to být horší než na Zemi, kde už teď žije přes 6 000 miliard obyvatel.“

POPLACH V KOSMU

Centrála řízení vesmírné dopravy pulzovala svým každodenním životem. V kruhové hale sedělo po obvodě šedesát dispečerů, kteří sledovali na n-rozměrných obrazovkách vesmírný cvrkot a sem tam ho usměrňovali tak, aby byl co nejplynulejší. Uprostřed haly ve tvaru podkovy úradovaly dvě desítky plánovačů, kteří dohlíželi na simulaci a následně organizaci provozu na dny příští, a na ochozu nad tím vším měl svoje místo velitel směny.

Jelikož provoz byl hustý, musel být v centrále klid. Každý byl pekelně soustředěn na svůj úsek dopravy a v podstatě na nic jiného neměl čas. Bylo to sice hektické, ale na druhou stranu to mělo i své výhody. Směny se střídaly po dvou hodinách a každý z dispečerů sloužil jednou týdně.

Provoz byl už dávno řízen počítači a inteligentní automatikou, ale centrála zůstala jako pojistka pro případ křížového světla. Tak se nazýval signál nejvyšší nouze, kdy nebylo i přes veškerá opatření možné jednoznačně zaručit, že všechna ta hejblátka najdou ve svých přeintegrovaných obvodech správné řešení.

Nikdo z dispečerů ani jejich předchůdců nikdy křížový signál nezažil. Byli sice mezi dispečery takoví kaskadéři, kteří si to přáli, ale většina o to moc nestála. Chtěli si prostě jen odsloužit své dvě hodiny týdně a jít.

Přesto se to jednou zákonitě stát muselo.

Od paty kopule centrály se z jihu na sever a z východu na západ v rychlém sledu za sebou začala rozsvěcet červená světla, která se v nejvyšším bodě kopule protnula a vytvořila tak světelný kříž. Zlověstné křížové světlo. Současně se spustil i přerušovaný zvukový signál.

„Poplach trojitě A!“ zařval všem do sluchátek velitel směny. I přesto se nestalo nic. Všichni dispečeři a plánovači fascinovaně hleděli nad sebe na blikající světla. Skoro jako kdyby jimi byli přitahováni.

„Co je s vámi? Opakuju, poplach trojitě A!“ zavelel o poznání vyšším hlasem velitel.

Teprve nyní začali všichni nacvičeně reagovat. Okamžitě přepnuli monitory na krizový režim, odjistili svoje zdravotní karty a zasunuli je do čtečky na opasku a připoutali se pásy ke svým křeslům. Následně byla celá centrála hermeticky uzavřena.

„Hlaste stav podle čísel!“ zahřměl velitel.

„Jednička, stav OK. Dvojka, stav OK,“ hlásili v rychlém sledu jednotliví dispečeři. „Patnáctka, neznámý rychle se pohybující objekt. Šestnáctka, stav OK...“

Po dohlášení šedesátého dispečera bylo jasno. Nebezpečí bylo v sektoru pod správou patnáctého dispečera.

„Všechny monitory dispečerů přepnout na sektor patnáct. Plánovači přebírají kontrolu nad provozem ostatních sektorů. Dispečer patnáct je hlavním koordinátorem. Bez mého souhlasu nic nepodnikat,“ pálil v kulometném tempu velitel svoje pokyny. „Patnáctko, hlaste situaci!“

Chvilku bylo ticho. „No, hm, veliteli, já opravdu nevím, co to může být. Podle skeneru je to malý, rychle letící objekt, jehož dráha je stochastická, nelze ji předvídat. Zdá se, že je nestabilní.“

„Plánovač jedna, odkloňte ze sektoru veškerou dopravu. Ihned.“

„Provedu, veliteli.“

„Má některý z ostatních dispečerů k situaci nějaký komentář?“

Nastalo ticho. Všichni viděli totéž, co dispečer patnáct, a jen nechápavě kroutili hlavami.

Velitel zkontroloval svůj panel. „Pánové, automatická pátrací a vyhledávací služba hlásí, že není možné objekt identifikovat. Neodpovídá katalogu.“

Nastalo ještě větší ticho.

„Nějaké návrhy?“

Ticho šlo do mínusu.

Velitel tedy přepnul svůj komunikátor na vnější složky. „Velitel směny centrály řízení vesmírné dopravy žádá sloužícího důstojníka letecké ochrany o identifikaci neznámého stroje v sektoru patnáct.“

„Rozumím,“ zachrastilo v amplionu. „Vysíláme dvě bojové stíhačky Kondor 1 a Kondor 2. Spojení s nimi na frekvenci QalfaQ. Dosažení cíle za deset minut. Od teď jsou pod vaším velením.“

„Děkuji vám, důstojníku.“

Znovu se rozhostilo ticho. Deset minut se vleklo jako celá věčnost. Po celou tu dobu všichni na svých monitorech sledovali předmět, který sebou doslova mrskal sem a tam v nekonečných rozlohách patnáctého sektoru.

„Zde Kondor 1,“ ozvalo se konečně z amplionu.

„Identifikovali jste cíl?“

„No, já nevím, veliteli. Z dálky to vypadalo jako kometa. Mělo to dlouhý ohon z jisker a bylo to v mlžném oparu. Zblízka to ovšem jako vodní pára nevypadá. Spíš jako hustý kouř. Na devadesát procent jde o nějakou raketu. Radar hlásí biosložku, takže nelze vyloučit, že to někdo řídí, nebo v tom spíš jen sedí. Objekt totiž nečekaně a dost divoce mění směr i rychlost.“

„Co Kondor 2? Hlaste svá pozorování.“

„Zde Kondor 1. Kondor 2 se musel vrátit na základnu, veliteli. Vlétnul do oblaku oleje z toho objektu. Dostal smyk, překlopil se na křídlo v přetížení 500G a během následné mnohonásobné spirály mu vytekly všechny tekuté krystaly.“

„Kondore 1, snažte se navázat radiový kontakt.“

„Už jsem to zkoušel, ale je to hluchý jako poleno. Širokopásmový snímač zrekonstruoval zvuky uvnitř sledovaného objektu. Znělo to jako hlasitý smích.“

„Smích?“ zahřímal velitel.

„Ano, pane.“

Velitel jen rezignovaně pokrčil rameny. „Snažte se co nejvíce přiblížit.“

„Jdu na to.“

Všichni bez dechu sledovali manévr na velkoplošném monitoru nad sebou.

„Veliteli, veliteli, zde Kondor 1, sledovaný objekt prudce zahnul doleva.“

„Snaží se uniknout? Zpozoroval vás?“

„Ne, veliteli. Upadl mu levý motor.“

„Cože?“

„No po pravdě, veliteli, ono z něj každou chvíli něco upadne.“

„Tak si dávejte pozor,“ dodal velitel dost ustaraně.

„Rozu... a sakra, krucinál, aby to všichni čerti...“

„Kondore 1, co se stalo? Hlaste se. Kondore 1!“

Chvilku bylo ticho. Už pokolikáté dneska.

„Zde Kondor 1. Zpráva pro velitele. Dostal jsem přímý zásah.“

„Oni po vás střílí?“

„Ne, veliteli. Utrhnul se jim plech střední trysky. Rozbil mi přední panel orientačních senzorů, vychýlil radarový zaměřovač a poškrábal přední sklo. Žádám o povolení dovézt se zpět na základnu.“

„Povolení uděleno,“ zaskřípal velitel zuby a poprvé za celou svoji kariéru zalitoval, že neposlechl matku a nešel radši na práva.

„Veliteli!“ ozval se dispečer patnáct. „Objekt nepatrně zpomalil, zato vibrace jsou daleko větší. Odpadlo z něho několik dalších kusů.“

„Do plazmový ohrady!“ zaklel velitel. „Copak mi nikdo není schopen říct, o co tu vlastně jde?“

„Veliteli, zde plánovač jedenáct. Na lince RRT máte policejní patrolu.“

„Policie?“ podivil se velitel v duchu. „Jedenáctko, spojte mi to.“

„Ano, pane.“

„Zde velitel centrály řízení vesmírné dopravy. Co máte?“

„Tady konstábl Simons, veliteli. Právě kolem nás prokličkovala nějaká herka. Čoudí se z ní a třese se jako ratlík. Nevíte, co to je?“

„Nevím!“ skoro až hystericky zařval velitel. Ihned si ale svoji chybu uvědomil a pokračoval o poznání klidněji. „Snažíme se to zjistit už delší dobu. Radary, skenery ani aktivní čidla nejsou schopna dát dostatek potřebných dat. Při přímé identifikaci jsme přišli o dvě bojové stíhačky. Mám v úmyslu vyhlásit poplach vyšší úrovně než vyšší a nechat evakuovat patnáctý sektor a na evakuaci připravit i sektory sousední.“

„To nebude třeba, veliteli. Klidně to pusťte z hlavy. My se už o to postaráme.“

Velitel zůstal celý zkoprnělý. Těžce dosedl na židli před svůj monitor, ale ani ho nevnímal. „Místní poldové?“ vrtěl nevěřícně hlavou, „obyčejní meziplanetární pochůzkáři a prý pusťte to z hlavy. My to vyřešíme.“

Daleko od něj konstábl Simons zapnul sirénu a vyrazil za pobudou, který mu čoudil v revíru. Stíhání trvalo přes pět hodin. Nejprve ve vysokém tempu a v závěru už měl konstábl problém, aby mu ta troška nezmizela z očí, protože nemohl letět tak pomalu. Musel tedy kroužit kolem. Nakonec to, co z vetřelce zbylo, spadlo volným pádem na jeden z měsíců planety Areula.

Konstábl ještě chvilku kroužil nad místem dopadu a pak přistál.

Kus od hromady plechu seděl na kameni postarší zarostlý chlápek v potřhané letecké kombinéze a kouřil doutník.

Konstábl spolu se svým zástupcem došel až k němu.

„Přeji hezký den, pane. Jsem konstábl Simons a tohle je můj zástupce Miron. To vy jste řídit tu věc?“

„Jak se to veme, klucí,“ zahartusil neznámý. „Od souhvězdí Raka to už moc řídit nešlo.“

„Jste v pořádku, pane? Nepotřebujete lékaře?“

„To je dobrý, klucí. Jen jsem si odřel koleno, naštípnul dvě žebra a nemůžu hejbat levou rukou, ale to je jedno, protože doutník stejně držím v pravé.“

Oba policisté se na sebe udiveně podívali.

„Fakt, hoši. To se vsákne. Už jsem zažil větší karamboly.“

„Takže pomoc nepotřebujete?“

„Ne, ale dík. Už jsem si zavolał raketotaxi.“

„Člověče, uvědomujete si vůbec, co jste provedl?“ pustil se do něho zástupce Miron.

„A co jako?“

„Letěl jste napříč galaxií jako blázen.“

„Tak vy jste si toho všimli? Dobrý, co? Tedy řeknu vám, pánové, to ale byla divoká jízda.“

„Kde jste vůbec vzal ten létající postrach?“

Muž jen mávnul rukou. „Koupil jsem ho za babku na jedný planetě v pásu chaosu.“

„Tak jste tam měl zůstat a nedělat chaos ve zbylém vesmíru.“

„Ale stálo to za to, klucí policajtský. To byl hukot. Hotovej fičák. Doslova kýble adrenalinu. Pánové, já kdysi bojoval v klonových válkách, ale proti tomuhle to byla nuda.“

„Vám se to snad dokonce líbilo?“

„No jasně, že jo. To byla horská dráha, jakou nezažijete ani v tom parku Disneygalaxi. Žádnej megatoč, a že jich tam maj jak nastláno, takovýhle jízďe nesahá ani po kotníky.“

„Ale ten zmatek kolem toho. Navíc trosky z toho vašeho vraku se táhnou odsad' až k Velkému vozu.“

„To je řečí. Tak jsem se trochu prolít, a co má bejt.“

„Rozhodil jste dopravu v celým patnáctým sektoru. Jeho velitel ho chtěl nechat evakuovat.“

„To je mi teda pěkněj velitel. Měl by jít radši domů a nechat se od maminy přebalit.“

„A co takhle doklady. Máte?“ přehrál se konstábl do přísnější polohy.

Muž jen ukázal doutníkem k vraku.

„Počkej tady,“ řekl konstábl kolegovi a vyrazil ke šroťáku.

„Jak jste se vůbec s tímhle, jak to vůbec nazvat,“ zamyslel se zástupce, „s tímhle kosmickým slepencem dostal do vesmíru? Kdo vás tam sakra pustil? Jak jste vůbec mohl bez povšimnutí prolítnout portálem? Jak to, že vás nezastavili už v dopravní bráně?“

Muž seděl a culil se, jako by si říkal, jen si kecej, mladej.

„Tohle si vypijete!“ hřímal zástupce. „O to se osobně postarám.“

Mezitím konstábl dokončil prohlídku toho, co z rakety zbylo, a vracel se zpátky. V podpaždí si nesl jeden ze zbylých plechů.

„Takže opravdu nic od nás nepotřebujete?“

„Ne. Díky, konstáble.“

„V tom případě půjdeme. Přeji hezký zbytek dne.“

Zástupce zůstal jako opářený. „Půjdeme?“ zopakoval nevěřicně.

„Ano. Tady už není nic k řešení. Pojištěný jste to asi neměl a ostatní je v pořádku.“

„V pořádku?“ opakoval Miron jako ve snách. „Tvrdíte, konstáble, že je všechno v pořádku?“

„Ano. Vše je podle platných zákonů.“

„Tomu nerozumím. Vždyť tou prehistorickou popelnicí ohrožoval všechny kolem sebe. Zničil dvě stíhačky. Způsobil zmatek v centrále řízení vesmírné dopravy. Málem se všichni evakuovali.“

„To je možné, ale jelikož sám tvrdí, že je všechno v pořádku, a nepožaduje naši pomoc, tak není co řešit. Je to tak?“

Chlápek jen souhlasně kývnul hlavou a při tom dlouze a labužnický potáhnul ze svého doutníku.

„Z mého pohledu jde sice o nehodu,“ pokračoval konstábl, „ale nezaviněnou. Já bych do takové rakety nesedl, ale proti gustu žádný dišputát. Může se nám nelíbit, co všechno ještě může dneska létat, ale nic s tím nenaděláme. Je to sice dost překvapivé, ale je zcela nezpochybnitelné, že všechno bylo v naprostém pořádku. Jinak by přece platnost nebyla prodloužena ještě o tři roky.“

„Platnost čeho?“ vysoukal ze sebe nevěřicně Miron.

Konstábl rukávem otřel prach na plechu, který si přinesl z vaku, a otočil ho proti svému zástupci. Novotou na něm zářila bleděmodrá známka s nápisem zlatými písmeny – Stanice technické kontroly, Česká republika, Země.

DVOJŽIVOTNÁ PLANETA

Přísně tajné!

Počet kopií: 1

Adresát: Kapitán Lee Brean Son

Zhotovitel: Vrchní velitel galaktických operací

Instrukce: Po přečtení zničit

Rozkaz k misi pod kódovým označením Omega

Velitelství tímto pověřuje výše jmenovaného důstojníka vesmírné flotily získáním informací o níže uvedeném cílovém objektu

Specifikace cíle: Sluneční soustava

Předmět průzkumu: Země

(vzdálenost od Slunce 149,6 miliónů km)

Převládající barva: modrá

Úkoly: Nespecifikované (zajistit maximum informací)

Varování: Aktivní biologické struktury

Opatření: Očkování

Cíl: Vyhodnocením výsledků dálkových pozorování cílového objektu vznikla domněnka, že na planetě Zemi může existovat život podobný tomu, jaký je u nás. Cílem mise je tuto hypotézu ověřit

přímo na místě, aby mohlo být kompetentními orgány odpovědně posouzeno, zda je možné navázat kontakt.

P. S. Velitelství si váží vaší odvahy v misi, která je více než nebezpečná. Zároveň se dovolává vaší loajality ke svému druhu.

Přísně tajné!

Počet kopií: 1

Adresát: Vrchní velitel galaktických operací

Zhotovitel: Kapitán Lee Brean Son

Instrukce: Po přečtení zveřejnit

Komplexní zpráva o průběhu operace Omega:

Planetu Zemi, dle některých slovníků též Zeměkouli, jsem nejprve skenoval z její oběžné dráhy. Potvrdilo se, že planeta má skutečně biologicky činný povrch.

Ve druhé fázi jsem přistoupil k terénnímu výzkumu a sběru vzorků.

Klima na planetě je příznivé. Od lehce chladivých mínus šedesáti na pólech až po příjemných plus čtyřicet ve stínu na rovníku. Lidem můžeme jen závidět.

Planeta je dvojživotná. Život existuje jak ve vodě, tak na souši. Vzájemně je ovšem nezaměnitelný. Obě živočišné skupiny si žárlivě

chrání svůj životní prostor. Jakmile se velryba, jež normálně žije v moři, ocitne na souši, nekompromisně ji odtáhnou zpátky.

Planeta je jak na souši tak ve vodě obydlena nečekaně mnoha druhy živých organismů, které si, jak se zdá, zatím nepřekážejí. Při svém bádání jsem se zaměřil především na souš, jelikož v moři moji identitu okamžitě odhalili delfini a vyhodili mě.

Po zevrubném zkoumání suchozemských živočichů jsem došel k závěru, že ke komunikaci s námi by se nejvíce hodil druh *Homo sapiens* čili člověk rozumný (dále jen člověk). Jak se později ukázalo, tento název je přinejmenším poněkud zavádějící.

Člověk se vyskytuje ve dvou základních variantách. Muži a ženy. Navzájem se liší některými fyzickými znaky. Obě skupiny jsou si tohoto nedostatku vědomy, a proto své rozdílnosti zakrývají oděvem.

Rozmnožují se pouze ženy. Není tedy jasné, kde se pořád berou noví muži.

Vzájemný vztah mezi muži a ženami nemá jasné schéma. Pohybuje se v intervalu od netečnosti až po závislost. Vzájemná interakce se tak pravděpodobně odvíjí od denní doby, popř. ročního období. Nejvíce se muži a ženy snášejí na jaře, zejména večer.

Někteří lidé žijí v páru. Domníval jsem se, že to pravděpodobně nějak souvisí s magnetismem, kdy se opačné póly, kladný a záporný, vzájemně přitahují. Experimentálně se mi tuto teorii ověřit nepodařilo. Zato jsem v průběhu výzkumu učinil jiný významný objev. Ženy fackují, muži dávají pěstí.

Lidé jsou trojrychlostní. Prvním stupněm je vědomí, druhým podvědomí a posledním bezvědomí.

Lidé spolu komunikují kombinací zvuků, zvaných řeč, a pohybů, zejména horních končetin. Co z toho je prvotní a co druhotné, určuje situace. Lidé se rádi poslouchají, přičemž k tomu jiné lidi vůbec nepotřebují. Za tím účelem si zřídili parlament.

Lidé kromě verbální komunikace používají i komunikaci písemnou. Ta je u nich ve velmi velké vážnosti. Různých papírů, oběžníků, dotazníků a formulářů mají tolik, že se v nich ani sami nevyznají. Většina lidí dokonce ani nechápe jejich obsah. To jim ovšem nebrání v tom, aby je vyplňovali. Existují lidé, kteří se ve svém životě nezabývají ničím jiným než těmito papíry. Říká se jim úředníci, též byrokraté, a jsou důležití a vážení. Přebírají tiskopisy od lidí. Celý tento rituál nese prvky náboženství. Lidé pro tyto papíry dokonce staví chrámy, nazývané archivy, a v nich se jim klaní. Kdo nemá papíry, ten jako by neexistoval.

Lidé se rádi sdružují a společně rozhodují různé věci. Jednoho takového setkání jsem se osobně zúčastnil. Konalo se ve velké aréně a bylo hodně bouřlivé. Dokonce bych neváhal říct, že bylo emocionálně velmi vypjaté. Nicméně nakonec, zhruba po dvou hodinách, se všichni přítomní jednomyslně shodli na tom, že rozhodčí je vůl.

Lidé si staví individuální obydlí, která sdružují do společných celků, takzvaných měst. Ve městech bydlí většina lidí. Menší část lidí, zřejmě díky odstředivé síle, žije i mimo ně.

Lidé mají velmi krátkou paměť. Jsou si toho vědomi a za tím účelem budují různá zařízení, která jim mají paměť neustále oživovat. Nejběžnější jsou divadla. Tam lidé chodí a dokola sledují pořád to

samé. Namátkou uvádím opakující se tituly – Naši furianti, Romeo a Julie, Smrt obchodního cestujícího nebo Nahniličko. Celuloidovému divadlu říkají lidé kino, též biograf nebo multiplex. Princip je stejný, jen je to technicky více sofistikované. Podobné zařízení má dokonce většina lidí i doma. Jmenuje se televize. Do omrzení sledují stále stejné programy, aby si je zapamatovali. Pro příklad vybírám tituly, jako je Večerníček, Na vlastní oči, 5 proti 5, Bohouš nebo Mrazík. Nejvíce, a to denně i několikrát, si lidé opakují zprávy.

Lidé se po planetě neustále přemisťují. Někdy po zemi, někdy vzduchem. Používají k tomu vcelku primitivní technická zařízení, jako jsou auta, vlaky, lodě nebo letadla. Lidé se pohybují zcela chaoticky. Ani já, ani můj palubní počítač jsme v tom nenašli žádný systém. Buď cestují jen tak, nebo podvědomě vyvažují planetu.

U lidí lze vyzorovat i určité náznaky morálních přístupů k sobě navzájem. Nejde zatím o pevný žebříček morálních hodnot, jako spíše o jakýsi odsudek několika jedinců za jejich postoje. Jednou za čtyři roky se lidé sejdou u voleb, a pak svorně všechny ty, které zvolili, další čtyři roky nenávidí. Zvolení se po tu celou dobu spolu scházejí a zpytují svědomí a hledají, kde udělali chybu. Pokud ji najdou, tak už je znovu nezvolí.

Lidé pro svoji existenci potřebují energii. Tu získávají štěpením potravy. Jde především o rostlinné zbytky a mršiny. Celý proces se odehrává v jejich útrebách a je kontinuální. Lidé jedí celý den. Z nějakého důvodu si potravu různě upravují, zdobí, koření, ohřívají nebo naopak chladí, ochucují a tak podobně. Jediný důvod, proč tak

činí, který mě napadá, nejspíše bude, že by jinak celý proces energetického příjmu byl dost nudný.

Lidé také tráví hodně času sháněním mnoha různých věcí. Za tím účelem mají vytipovaná místa, kde jsou tyto věci předem nashromážděny. Tráví tam často mnoho hodin. Získané věci si pak odnášejí domů. Lidé věci hromadí. Lze tedy považovat za prokázané, že lidé, na rozdíl od mnoha jiných živočichů, nejsou lovci, ale sběrači.

Ještě bizarnější na tomto jevu je, že lidé za tyto věci jako protihodnotu dávají takzvané peníze, což jsou barevně potištěné kousky papíru, lišící se pouze obrázky a číslicemi. Komické na tom je, že tyto peníze lidé také sami tisknou. Jde tedy pravděpodobně o nějaký zakořeněný dávný rituál obdarovávání. Jeden člověk za darovanou věc daruje druhému peníze. Jak jsem nade vši pochybnost zjistil, lidé to milují. Když jsem komukoliv z lidí dal peníze, tak se vždycky radoval.

Lidé jsou vůbec hodně hraví, komunikativní a nezvykle otevření. Vydávají například noviny a časopisy. Je až s podivem, co tam o sobě napíší. Zejména herci, zpěváci a politici tam na sebe povědí věci, až se kolikrát potom sami diví.

Většina ostatních lidí se baví přes den zaměstnáním, kam dochází pravidelně, většinou pětkrát týdně. Jde zřejmě o jakýsi způsob masově rozšířené lidové zábavy.

Lidé fungují v cyklech. Třetinu dne nedělají nic. Jen leží se zavřenýma očima, a zbytečně tak marní energii. Zbytek dne vyplní činností podle svého naturelu. Buď výše citovaným zaměstnáním, nebo jinou zábavou.